

Udvalget, vi røre det ikke, henseende til 2den Behandling. Skulde det være en og anden af Talerne ved 2den Behandling, der ikke har fundet sig tilfreds ved 2den Behandling, maa det være hans Sag at komme med specielle Vædringsforslag. Udvalget har faaet sine Indstillinger godkjendte, og det maa altsaa parlamentarisk være færdigt med Sagen. Men hvis dette nu slet ikke er Thingets Mening, kommer det til 3die Behandling til at staa uden fornøden Veiledning, uden fornøden Forberedelse til da at bestemme, om det ved denne Behandling vil vedtage Lovforslaget eller ei. Derfor kan jeg ikke negte, at jeg havde ventet, at de ærede Talere, der have haft saa Meget at udsætte paa Udvalgets Flertal, virkelig havde stillet et Forslag om at faae dette tilkjendegivet paa anden Maade, end blot ved Udtalelser under 2den Behandling, for at der kunde foreligge et Slags Appel til Udvalget om nøiere at overveje, nøiere at granske Thingets Anskuelser, forsaavidt det ikke vilde vente at møde bestemt Modstand mod Loven i den Stikelse, den vilde faae til 3die Behandling efter Udvalgets Flertals Indstillinger. Skulde Loven faae den foreslaaede Stikelse nu ved 2den Behandling, medens Flertallets Mening i Virkeligheden var at give det en anden, forekommer det mig at være i høj Grad uheldigt, at dette skal være bestemmende alene til 3die Behandling, det forekommer mig uheldigt, at der altsaa om nogle saa Dage skal foreligge helt nye Vædringer og andre Synspunkter, og det da skal bero paa Diskussionen, eller maatte paa, hvor mange der ere indseende, eller hvor mange Stole, der af anden Grund staa tomme, hvorledes Lovforslaget skal blive. Ogsaa det forekommer mig at være mærkeligt i denne Forhandling. Altsaa, havde nu det store Flertal af Talere sluttet sig til Flertallet af Udvalget, saa vilde Thinget nu have haft denne Lov, men efter mit Skøn staaer det ikke saaledes i Thinget, og jeg kan ikke forlige denne Stilling: at tale imod Vædringsforslagene og samtidig tage imod et Lovforslag i en saadan Stikelse, som man dog er bestemt imod, haade imod Lovforslaget og imod Vædringsforslagene — og det skal være en 2den Behandling! Mig vilde det derfor forekomme rigtigere, om de Herrer, der ikke vare enige med Lovforslaget, saaledes som det vilde komme til at se ud, efter at Vædringsforslagene ere vedtagne, toge Anstaaend nu strax og foreslog det tilbagevisti til Udvalget, en Henvisning, der ganske naturlig da vilde betyde et Forslag eller et Forlangende om at faae Ud-

valget forstærket med saa og saa mange Medlemmer, for paa den ene eller anden Maade at søge at imødekomme Thingets Ønster om Forandringer i Lovforslaget under den fortsatte 2den Behandling. Vi havde da den specielle 2den Behandling tilbage med Afstemningerne, og derefter den almindelige, regulerende 3die Behandling. Da vilde man kunne forlange langt større Tilslutning for Lovforslaget, der da ikke var at anse som et tilfældigt, af Thinget vedtaget med en eller saa Stemmers Overvægt, men var et Lovforslag, der i Virkeligheden har været underkastet et Slags fornøjet første Behandling og gennemgaaet de forskjellige Stadier, saa vi kunde sige: Nu tør vi gaa med til, hvad de Herrer foreslaa. At det er en meget vigtig Sag, der foreligger, erkjendes fuldt ud, og at det er et Lovgivningsæmne, som vel ogsaa snart skulde formes i en ny Lov, er vel ogsaa rimeligt, men jeg har nu den Opfattelse, at ærede Medlemmer ikke af Kolerastræk bør gaa til at give Bestemmelser i en ny Lov, der giver Politimyndigheden og dens Funktionærer — thi det bliver jo i det Væsentlige alligevel Sundhedskommissionerne og de med dem samvirkende Folk, der egentlig faae Betydning — større Myndighed end nødvendigt for Formaalet. Man bør søge at begrænse den extraordinære Myndighed, man finder det fornødent at give, til virkelig ekstraordinære Tilfælde, som kunne kræve ekstraordinær Myndighed, og man bør dernæst ikke stille den enkelte private Statsborger blot for Vilkaarlighed fra en saadan Myndigheds Side, ud over hvad der er strengt nødvendigt i det omhandlede Tilfælde. Men efter min Overbevisning vil man komme til at gjøre det her, hvis man følger Flertallet. Min For- mening er, at Folkethinget vel kan overgive til den executive Magt en vis Raadighed over den private Borgers Formuesforhold, ogsaa i mange andre Henseender kan det, som det ogsaa er ophøst her i Dag, gaa med til at gribe ind, og i visse ekstraordinære Forhold maa den nødvendigvis kunne gribe ind, men man skal ikke give det saadan Myndighed uden efter den alvorligste Overveelse, thi Folkethinget faar ikke den Indflydelse tilbage, som det har givet bort ved Love til den executive Magt. Læs blot vore tidligere Love, som vi gav under forstaaeligt Hensyn til, hvad der burde betroes den executive Magt, og hvad der burde være Lovgivningens Sag paa et Tidspunkt, da man arbejdede med fuld Tillid til, at vi levede i et konstitutionelt Land, paa en Tid, da den offentlige